

" بیماری لپتوسپیروز یا " تب شالیزار "

بیماری لپتوسپیروز که در ایران به " تب شالیزار " معروف است، بیماری عفونی مشترک بین انسان و حیوانات است. این بیماری همچنانکه از نام آن پیداست در افرادی که در شالیزارها کار می‌کنند شایع تر می‌باشد. در دامها نیز بیماری در نقاط مختلف کشور دیده می‌شود و گاهی همه‌گیری‌های آن خسارات قابل توجهی به دامها و دامداری‌ها وارد می‌کند. وقوع بیماری در دامها معمولا بعد از بارندگی‌های شدید و آب‌گرفتگی مراتع و دامداری‌ها اتفاق می‌افتد.

زمین های گل آلود با زه کشی ناقص همچنین افزایش ناگهانی درجه حرارت محیط توأم با افزایش نزولات آسمانی و ایجاد سیلاب های فصلی شرایط مساعد برای وقوع بیماری هستند.

علائم عمومی بیماری‌ها مانند بی‌حالی، عدم تمایل به حرکت و بی‌اشتهایی در این بیماری نیز دیده می‌شود. زردی (یرقان) از علائم مهم بیماری در دامها محسوب می‌گردد. در دامهای شیری ممکن است رنگ شیر تغییر پیدا کند و رنگ آن زرد شود یا لخته‌های خون در آن دیده شود. در دامهای آبستن ممکن است سقط جنین رخ دهد.

نشانه های بیماری در انسان

نشانه های بالینی بیماری در انسان گسترده است و ممکن است شامل تب بالا، لرز، سردرد، درد ماهیچه ای، استفراغ، یرقان، قرمز شدن چشم ها، درد شکم، اسهال و دانه های پوستی باشد.

راههای پیشگیری از لپتوسپیروز یا تب شالیزار

جلوگیری از ایجاد فاضلاب در محل زندگی دامها و خشک نمودن آنها از مهمترین راههای جلوگیری از بیماری و انتشار آن است. همچنین باید از چرای دامها در مراتع باتلاقی که با ادرار دامهای بیمار یا جوندگان آلوده شده است جلوگیری شود و از تماس جوندگان با منابع غذایی و انبار های علوفه و آلودگی مواد غذایی با ادرار و مواد دفعی آنها پیشگیری گردد. باید دامهای تلف شده و جفت و جنین دامهای بیماری به خوبی دفن شده و یا از بین برده شوند تا باعث آلودگی محیط و منابع غذایی و آب نشوند.

ممکن است لپتوسپیروز با بیماری شاربن (سیاه‌زخم) اشتباه شود. بعد از تلفات از منافذ بدن لاشه‌های بیمار نیز خون جاری می‌شود که نباید با شاربن اشتباه شود. خون جاری در لاشه‌های شاربنی غلیظ و قیری رنگ است.